

Talen for Dronning Margrethe 2015

At give den ære at holde tale for majestæten til en gammel garder som mig er et stort privilegie. Den første Dronning Margrethe, som vi nu har sat en fin statue af midt på en beskidt vej her i byen, kunne sagtens være vores dronnings forbillede. Margrethe den Første var langt før sin tid i sine talenter og sin evne til at udnytte dem. Tænk, hun er den eneste monark i Norden, der har kunnet samle Norge, Sverige og Danmark uden blodbad. Hun burde sættes højt midt på Stændertorvet som et lysende eksempel på, hvad en klog kvinde kan klare med magt. Dronning Margrethe den Anden har samme træk som den første, selvom der er over 700 år imellem dem. Født under krigen og med udsigt til kun at forblive prinsesse resten af livet. Det har hun nok ikke tænkt så meget over, men da tronfølgerloven blev ændret, skete der noget. Dronningen tog vare på det kald, der kom, og agerede efter det.

Mange har en mening om Prins Henrik, men når man som jeg deltog i deres bryllup på vagt nærmest dag og nat i en uges tid, forstod man, at dette var en vigtig begivenhed for vores monarki. Det gjorde den kommende dronning helstøbt, og Prins Henrik har givet hende den sparring, som enhver, der sidder alene i toppen af en pyramide, har brug for. Også de to sønner har haft brug for en far, der ikke altid bar fløjlshandsker. Fra den unge dronning, som jeg mødte og talte med til Livgardens 325 års jubilæum og til den modne regent, jeg hilste på i 2005, da jeg takkede for ridderkorset, var der sket en fantastisk udvikling. Når man er i enerum med dronningen, skal man være rimelig klar på, hvad man fortæller hende.

Jeg dristede mig til at fortælle dronningen, at vi havde en lille smule skæbnefællesskab. Så var hendes nysgerrighed vakt. ”Hvordan”? spurgte dronningen. Jo, Hofmarskal Vest var min onkel og ikke, fordi han sådan talte meget om hverdagen i kongehuset, men jeg husker, han fortalte at De og Deres søstre gerne ville have nye kjoler. Da De spurgte Deres far, var svaret: ”Gå ned og spørg Vest, han sidder på pengekasen”. Dronningen lo og svarede, at det er helt rigtigt.

Som pelsdyravler var vi en årrække i 1980'erne meget forfulgt af dyreaktivister, og det udsprang særligt fra rabiater grupper i England. I 1986 var dronningen i London på statsbesøg, og der stod hun på trappen af City Hall med sin hellange safirminkpels på. Jeg fortalte dronningen, at vi var meget stolte af hende i den situation. Dronningens svar var: ”Det manglede bare, jeg er stolt af det, vi gør i Danmark”. Audiensen tog vistnok længere end normalt, men det var kun, hvad dem udenfor observerede. For mig løb tiden hurtigt og bekræftede, at vores kloge dronning er dronning til alle tider. Hendes jubilæer og fødselsdage har udviklet sig til ægte nationale begivenheder, dronningen evner at få os alle til at være stolte af vores monark, derfor den store opbakning til kongehuset i dag. Hendes store vid og bredde i evner har også givet god plads til næste generation. Jeg vil slutte med dronningens ord: ”GUD BEVARE DANMARK” og Roskilde og Omegns Fugleskydningsselskab af 1787.

Derfor vil jeg bede selskabet rejse sig og udbringe et nifoldigt leve for hendes Majestæt Dronning Margrethe Den Anden af Danmark.

Roskilde den 7/7 – 2015

Knud J. Vest